

Zakończenie pobytu w Calypsobyen miało przebieg dość dramatyczny. Opóźnionemu ostatecznie przyplłynięciu statku „Norbjörn” do Calypso towarzyszyło szybkie pogarszanie się warunków pogodowych, co w konsekwencji stawiało pod dużym znakiem zapytania możliwość załadunku ludzi i sprzętu na statek. Determinacja uczestników której wyrazem była próba załadunku podczas sztormu, okupiona zresztą ogromnym fizycznym wysiłkiem, wymusiła decyzję kapitana o przedłużeniu czasu postoju statku, aż do polepszenia się pogody. Ostatecznie w bardzo wczesnych godzinach porannych w dniu 18 sierpnia opuściliśmy Calypsobyen na pokładzie statku „Norbjörn”. Podróż do Tromsø trwała prawie dwie doby. W niedzielę rano, w dniu 20 sierpnia rozpoczęliśmy samochodową część podróży do Polski. Droga wiodła przez Narwik, Abisko, Kirunę, Umea, Uppsala, Sztokholm. Przy znakomitej pogodzie mogliśmy podziwiać polodowcowe krajobrazy północnej Norwegii i Szwecji, a także złożyć wizytę w Uniwersytecie w Umea, z którym współpracuje UMCS oraz podziwiać zabytki Uppsali i centrum Sztokholmu. W późnych godzinach popołudniowych w dniu 23 sierpnia odплыliśmy z Nynäshamn promem „Rogalin” do Gdańska. Podróż promem trwała około 20 godzin. W kraju byliśmy 24 sierpnia, zatem Wyprawa trwała 60 dni, w tym aż 19 dni podróżowanie.

Maria Olech

Uniwersytet Jagielloński
Zakład Badań i Dokumentacji Polarnej
im. prof. Z. Czeppego
31-512 Kraków, ul. Lubicz 46

Z WYPRAW VAGABOND'ELLE

W lecie 1999 r. po uroczystym przekazaniu bandery i ojcowskim błogostawieństwie dla załogi jachtu przez Marszałka Sejmu Macieja Płażyńskiego, s/y Vagabond' elle kontynuował program żeglarski i naukowy na wodach Arktyki. W ramach projektu pt: „Wyprawa do wszystkich mórz i lądów leżących dookoła Bieguna Północnego” odbył się rejs do wschodnich wybrzeży Grenlandii. „Udała się rzecz fantastyczna – przepłynięcie wzdłuż całej Ziemi Blosseville'a – wg. kpt. Janusza Kurbiela – żaden jacht, a nawet żaden statek tego nie dokonał. Przepłynęliśmy 660 mil zawijając do wszystkich możliwych fiordów i zatok. Załogę stanowili kpt. Janusz Kurbiel, Joëlle Kurbiel, gdańska żeglarka Anna Soczewińska, filmowiec Marian Gorlikowski i kierownik naukowy wyprawy Maria Olech.

Ziemia Blosseville'a, leżąca w środkowym pasie wschodniego wybrzeża Grenlandii jest rejonem z reguły niedostępnym dla żeglugi, cechującym się niezwykle surowym klimatem. Powoduje to wschodnio-grenlandzki prąd płynący bezpośrednio z Oceanu Lodowatego wzdłuż wschodniego wybrzeża Grenlandii. Przez cały czas wyprawy, która trwała od 1 do 21 sierpnia, było bardzo trudno, zła pogoda, sztormy lub mgła. Przedzieraliśmy się drewnianym jachtem przez ogromne pola paku lodowego, które tarasowały drogę do brzegów. W dodatku nastąpiła awaria urządzeń do łączności satelitarnej, w związku z tym brak map pogodowych.

W czasie omawianej wyprawy zakończono penetrację szlaku wikingów. Prowadzone były też badania botaniczne na lądzie. Tutaj były dodatkowe emocje – mnóstwo świeżych śladów niedźwiedzi.

Zebrano piękne i interesujące materiały naukowe, głównie z dziedziny lichenologii, algologii i mikologii. Penetrację prowadzono często w miejscach, z których dotąd nie było żadnych materiałów i badań.

Za opłynięcie Ziemi Blosseville'a kpt. Janusz Kurbiel wraz z załogą otrzymał II Nagrodę Rejs Roku 1999. Rejs został uznany za najważniejszy wyczyn żeglarski roku 1999 i uhonorowany nagrodą „Kolosy '99”.

Stefan Skiba
Wiesław Ziaja
Uniwersytet Jagielloński
Instytut Geografii
31-044 Kraków
ul. Grodzka 64

WYPRAWA UNIWERSYTETU JAGIELLOŃSKIEGO NA SÖRKAPPLAND (SPITSBERGEN) W ROKU 2000

W latach 1980–1991 Uniwersytet Jagielloński zorganizował serię corocznych wypraw letnich na południową część Spitsbergenu, dzięki którym wszechstronnie rozpoznano i opracowano strukturę i funkcjonowanie środowiska Sörkapplandu, jak również jego ewolucję od schyłku plejstocenu (badania geologiczne, geomorfologiczne, hydrologiczne, botaniczne, ornitologiczne, gleboznawcze, obserwacje meteorologiczne oraz badania historyczno–archeologiczne).

Głównym celem wyprawy w roku 2000, kontynuującej kompleksowe badania środowiska po dziewięcioletniej przerwie, było uzupełnienie danych do opracowywanej monografii geograficznej Sörkapplandu.